

Zafer Doruk

Âlemciler

Öykü

İÇİNDEKİLER

Hikâye	7
Sesler	15
Sarhoş Treni	19
Avlular	23
İyi Adam	29
Mağaza	37
Âlemciler	43
Aşkolsun Nuri Bey!	49
Fazla Ekmeğiniz Var mı?	55
Elöpen	59
Soyka	69
Nazar Boncuğu	75
Yolcu	85
Gözümüzün Isırdığı Adam	89

Hikâye

İki kişiler. Ölü balık gibi bakıyorlar. Bu dört duvar arasındasın ama neredesin bilmiyorsun, geçmiş kafanda bir rulet topu gibi dönüyor, zamanın rastgele bir yerinde, bazen bir fotoğrafın, bazen bir sesin, bazen de yaşadığın bir ânın üzerinde duruyor, sonra tekrar dönüyor, tekrar... Kirli sarı duvarlar arasında kendini bir an Yakup'un kahvesinde sanıyorsun. Derken buram buram süt kokusu geliyor burnuna. İncecik süzülüp bıyıklarının arasına sızan kanın sıcaklığı, çocukluğunda ocakta kaynayan sütün buğusuna karışıyor. Annen mutfaktan sesleniyor:

Sütünü iç de öyle git kuzum!

Arkadaşlarla buluşacağız, geç kaldım, diyorsun, koşarak merdivenleri inip sokağa çıkıyor, sana bakmak için sofaya çıkan annene el sallıyorsun.

Güneşli, güzel bir gün, oyuncakçının önünden geçerken babana vitrindeki sarı kasalı kırmızı kamyonu gösteriyorsun. Alacağım oğluma, söz, diyor. Sen babanın sözünü tutmadığını gördün mü hiç?

Sekiz köşeli siyah kasketi, siyah kaşe paltosu ve palabıyığıyla çocuk gibi gülümseyen iriyarı bir adam. Babanı hep bu haliyle anımsıyorsun.

Hava soğuk evladım, gir içeri, diyor annen, burnun kanayacak gene.

Gecekondu evleri yoksul ama temizdir. Soğuk kış gecelerinde başına çekip uyuduğın lavanta kokulu, çiçek desenli yorganın kokusunu duyuyorsun. Gülçin'in diş hediği yapılacaktı, yapıldı mı, beni mi bekliyorlar? Vakit gece mi gündüz mü? Saat kaç?

"Uygun mu geldi evlat? Dur bakalım, daha sohbet yeni başlıyor!"

Bu mahalleye çok takılma, diyor Zehra. Burası mimlendi, şehirde ne suç işlense bizden biliyorlar, iki güne bir polis basıyor.

Mahmuuut, çek bir bira! Sarı saçlı, güvercin bakışlı olsun!

"Şimdi seni bıraksak nereye gidersin?"

Sinemaya gidersin. Yılmaz Güney'in yeni filmine: Umut. Filmin birkaç sahnesini de sizin mahallede çekmişlerdi. Gidelim mi Zehra?

"Nereye gidersin oğlum, söylesene!"

"Eve."

"Mahallede daha çok nerelere takılırsın?"

"Yakup'un kahvesine."

"Başka?"

"Mahmud'un birahanesine. Arada ganyan bayisine."

"Ne iş yaparsın?"

"Daha önce söyledim ya!"

"Sesini yükseltme!"

Boğazın ağrıyor.

Kardeşinle kömürlüğün tavanına astığınız talaş dolu çuvalı terleyene kadar yumrukluyor, pazılarınızı şişirip hanginizinkinin daha çok şiştiğine bakıyorsunuz. Terli terli soğuk su içmeyin sakın, diyor annen. Bademcikleriniz şişer sonra.

Anneni dinlemiyorsun. Bademciğin şişiyor, bir şey yiyip içemiyorsun, annen suyu bile sana kaşıkla içiriyor.

“Kahvede mano toplarım, müşteriden topladığım altılı kuponlarını yatırırım. Bazen kahvede bazen de birahane de takılırım.”

“Örgüte üye misin?”

“Örgütle mörgütle işim olmaz benim.”

“Dağlıoğlu’ndaki bekçinin öldürülmesinden de mi haberin yok?”

“Yok.”

“Seni birkaç kere cinayet mahallinde görmüşler, ne arıyordun orada?”

“Eski mahallem. Arkadaşlarım var.”

“Kaç yıldır Adana’dasın?”

“Beş.”

“Diyarbakır’da ne iş yapıyordun?”

“Taksicilik, garsonluk... Bir ara piyango bileti sattım.”

“Anlaşıldı. İndir şunu askıdan!”

Bir sonraki faslı beklersin. Vakit geceymiş, gündüzmüş, önemi yoktur ama geceyse hissedersin. Gece; unuttuklarını, unutamadıklarını, düşündüklerini, ertelediklerini, hayatında ne var ne yok getirir aklının ucuna, döke saça bırakır gider.

Kızın diş çıkarmış, konu komşu yardıma geliyor. Ocağın üstündeki kazanda hedik buğdayı kaynıyor. Sıkmalık, böreklik yufkalar açılıyor, semaverde çay demleniyor. Çocuklar ellerinde taslarla avluya doluşuyor. Dutlar olgunlaşmış. Komşu kadınlar ağacın altına kilim tutup dalları silkeliyor.

“Hadi git, serbestsin!”